

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 20 Pr-1531/2015-146

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji Petri Hertelendi Lovrić, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Zoričića iz Brinja, Sv. Vida 11, OIB: 38523699907, kojeg zastupa punomoćnik Marko Križanec, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Klokočovnik i partneri j.t.d. u Zagrebu, protiv I tuženika Armirač-montaža d.o.o. iz Sesveta, Jelkovečka 5/b, OIB: 32506593096 i II tuženika Croatia osiguranje d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, zastupanog po punomoćniku Damiru Bognaru, dipl. iur. po generalnoj punomoći broj Su-357/15, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 20. siječnja 2021., u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnika II tuženika, a u odsutnosti uredno pozvanog I tuženika, dana 3. ožujka 2021.,

presudio je

I. Nalaže se I tuženiku i II tuženiku solidarno isplatiti tužitelju iznos od 22.450,70 kn sa zateznim kamatama, prema stopi koju do 31. prosinca 2007. uređuje čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 153/04), a od 01. siječnja 2008. godine, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 75/15, 29/18), koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate određuje se za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, a koje dospijevaju kako slijedi:

- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. veljače 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. ožujka 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. travnja 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. svibnja 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. lipnja 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. srpnja 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. kolovoza 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. rujna 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. listopada 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. studenog 2010. do isplate, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se I tuženiku Armirač-montaža d.o.o. iz Sesveta, Jelkovečka 5/b, OIB 32506593096 isplatiti tužitelju iznos od 220.543,23 kn sa zateznim kamatama, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 75/15, 29/18), koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate određuje se za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, a koje dospijevaju kako slijedi:

- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. prosinca 2010. do isplate,
- na iznos od 2.645,07 kn, od 16. siječnja 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. veljače 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. ožujka 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. travnja 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. svibnja 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. lipnja 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. srpnja 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. kolovoza 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. rujna 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,87 kn, od 16. listopada 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,88 kn, od 16. studenog 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,88 kn, od 16. prosinca 2011. do isplate,
- na iznos od 2.805,88 kn, od 16. siječnja 2012. do isplate,
- na iznos od 2.794,88 kn, od 16. veljače 2012. do isplate,
- na iznos od 2.794,88 kn, od 16. ožujka 2012. do isplate,
- na iznos od 2.794,88 kn, od 16. travnja 2012. do isplate,
- na iznos od 2.794,88 kn, od 16. svibnja 2012. do isplate,
- na iznos od 2.794,88 kn, od 16. lipnja 2012. do isplate,
- na iznos od 2.794,88 kn, od 16. srpnja 2012. do isplate,
- na iznos od 2.772,45 kn, od 16. kolovoza 2012. do isplate,
- na iznos od 2.772,45 kn, od 16. rujna 2012. do isplate,
- na iznos od 2.772,45 kn, od 16. listopada 2012. do isplate,
- na iznos od 2.772,45 kn, od 16. studenog 2012. do isplate,
- na iznos od 2.772,45 kn, od 16. prosinca 2012. do isplate,
- na iznos od 2.772,45 kn, od 16. siječnja 2013. do isplate,
- na iznos od 2.866,66 kn, od 16. veljače 2013. do isplate,
- na iznos od 2.866,66 kn, od 16. ožujka 2013. do isplate,
- na iznos od 2.866,66 kn, od 16. travnja 2013. do isplate,
- na iznos od 2.866,66 kn, od 16. svibnja 2013. do isplate,
- na iznos od 2.866,66 kn, od 16. lipnja 2013. do isplate,
- na iznos od 2.866,66 kn, od 16. srpnja 2013. do isplate,
- na iznos od 2.847,70 kn, od 16. kolovoza 2013. do isplate,
- na iznos od 2.847,70 kn, od 16. rujna 2013. do isplate,
- na iznos od 2.847,70 kn, od 16. listopada 2013. do isplate,
- na iznos od 2.847,70 kn, od 16. studenog 2013. do isplate,
- na iznos od 2.847,70 kn, od 16. prosinca 2013. do isplate,
- na iznos od 2.847,70 kn, od 16. siječnja 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. veljače 2014. do isplate,

- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. ožujka 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. travnja 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. svibnja 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. lipnja 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. srpnja 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. kolovoza 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. rujna 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. listopada 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. studenog 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. prosinca 2014. do isplate,
- na iznos od 2.848,50 kn, od 16. siječnja 2015. do isplate,
- na iznos od 2.807,70 kn, od 16. veljače 2015. do isplate,
- na iznos od 2.807,70 kn, od 16. ožujka 2015. do isplate,
- na iznos od 2.807,70 kn, od 16. travnja 2015. do isplate,
- na iznos od 2.807,70 kn, od 16. svibnja 2015. do isplate,
- na iznos od 2.807,70 kn, od 16. lipnja 2015. do isplate,
- na iznos od 2.807,70 kn, od 16. srpnja 2015. do isplate,
- na iznos od 2.802,02 kn, od 16. kolovoza 2015. do isplate,
- na iznos od 2.802,02 kn, od 16. rujna 2015. do isplate,
- na iznos od 2.802,02 kn, od 16. listopada 2015. do isplate,
- na iznos od 2.802,02 kn, od 16. studenog 2015. do isplate,
- na iznos od 2.802,02 kn, od 16. prosinca 2015. do isplate,
- na iznos od 2.802,02 kn, od 16. siječnja 2016. do isplate,
- na iznos od 2.822,77 kn, od 16. veljače 2016. do isplate,
- na iznos od 2.822,77 kn, od 16. ožujka 2016. do isplate,
- na iznos od 2.822,77 kn, od 16. travnja 2016. do isplate,
- na iznos od 2.822,77 kn, od 16. svibnja 2016. do isplate,
- na iznos od 2.822,77 kn, od 16. lipnja 2016. do isplate,
- na iznos od 2.822,77 kn, od 16. srpnja 2016. do isplate,
- na iznos od 2.816,13 kn, od 16. kolovoza 2016. do isplate,
- na iznos od 2.816,13 kn, od 16. rujna 2016. do isplate,
- na iznos od 2.816,13 kn, od 16. listopada 2016. do isplate,
- na iznos od 2.816,13 kn, od 16. studenog 2016. do isplate,
- na iznos od 2.816,13 kn, od 16. prosinca 2016. do isplate,
- na iznos od 2.816,13 kn, od 16. siječnja 2017. do isplate,
- na iznos od 3.054,69 kn, od 16. veljače 2017. do isplate,
- na iznos od 3.054,69 kn, od 16. ožujka 2017. do isplate,
- na iznos od 3.054,69 kn, od 16. travnja 2017. do isplate,
- na iznos od 3.054,69 kn, od 16. svibnja 2017. do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se I i II tuženiku solidarno nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka od 2.899,15 kn sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 3. ožujka 2021. do isplate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se I tuženiku Armirač-montaža d.o.o. nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka od 26.092,35 kn sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 3. ožujka 2021. do isplate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim

odnosima, koja se određuje prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

V. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj potražuje od I i II tuženika solidarnu isplatu ukupnog iznosa od 105.502,36 kn sa pripadajućim zateznim kamatama te zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška za preostali iznos iznad dosuđenog sa pripadajućim zateznim kamatama.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da se vodi postupak u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu pod brojem Pn-1660/07 između tužitelja i II tuženika Croatia osiguranje d.d. za naknadu štete koju je tužitelj kao radnik I tuženika (Armirač inženjering d.o.o.) pretrpio na radu 15. veljače 2005., kada je zadobio teške tjelesne ozljede. Navodi da I tuženik odgovara za štetu tužitelju kao poslodavac, a II tuženik kao osiguratelj poslodavca na temelju police osiguranja odgovornosti iz djelatnosti broj 007624216. Rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje klasa: 141-02/06-01, Ur.broj: 341-25-05/3-06-100213 od 5. prosinca 2006. tužitelj je zbog ozljeda zadobivenih u nezgodi preveden u invalidsku mirovinu i to od 15. studenog 2006. slijedom čega je za tužitelja nastala razlika prihoda - plaće koja predstavlja razliku između plaće koju bi ostvarivao kao radnik I tuženika i iznosa invalidske mirovine koju prima. Stoga svojim tužbenim zahtjevom konačno specificiranim u podnesku od 11. studenog 2019. (list 197) potražuje od I tuženika i II tuženika solidarno iznos od 127.953,06 kn, te od I tuženika daljnji iznos od 220.543,23 kn, sve sa pripadajućim zateznim kamatama, uz naknadu parničnog troška.

I tuženik u odgovoru na tužbu ne spori nastanak štetnog događaja ni činjenicu da je I tuženik sa II tuženikom sklopio policu osiguranja od odgovornosti iz djelatnosti za štete koja na radu pretrpi njegovi djelatnici. U cijelosti osporava odgovornost za nastanak štetnog događaja navodeći da je za nastanak štete isključivo odgovoran tužitelj obzirom se prilikom obavljanja redovnih poslova radnih zadataka ponašao protivno Pravilniku zaštite na radu. Ističe i prigovor zastare potraživanja, a podredno u cijelosti osporava osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva navodeći da ne postoji uzročno posljedična veza između ozljeda tužitelja i njegovog umirovljenja. Predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška I tuženiku.

II tuženik u odgovoru na tužbu priznaje nastanak štetnog događaja te činjenicu postojanja police osiguranja od odgovornosti iz djelatnosti za štete koje na radu pretrpe njegovi radnici. Ističe da je predmetnom policom ugovorena franšiza - učešće poslodavca u svakoj šteti do iznosa od 4.000,00 kn za koji iznos II tuženik ne može odgovarati. Ističe prigovor zastare iz razloga jer je rješenje HZMO-a doneseno 5. prosinca 2006. i od tada tužitelj ima saznanja o opsegu i visini štete, a tužba je u ovoj pravnoj stvari podnesena 13. lipnja 2011. Nadalje, osporava odgovornost navodeći da je tužitelj svoje radne obveze obavljao protivno pravilima zaštite na radu a kako to proizlazi iz priložene prijave ozljede na radu. Tijekom postupka II tuženik je istaknuo prigovor limita navodeći da je po navedenoj polici isplaćen iznos od 101.061,98 kuna, a ukupno je ugovorena obveza II tuženika do 200.000,00 kn po pojedinom štetnom događaju. Stoga tvrdi da II tuženik može odgovarati solidarno samo do iznosa koji je preostao do ukupno 200.000,00 kuna. Predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev.

Tijekom postupka sud je proveo dokaz uvidom u rješenje HZMO-a od 5. prosinca 2006., policu osiguranja od odgovornosti, presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Pn-1660/07 od 8. ožujka 2012., spis Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Pn-1660/07, presudu Županijskog suda u Zagrebu broj Gžn-1442/12 od 16. srpnja 2013., proveo je medicinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku medicine rada dr. Bojani Knežević, uvid u ispis prometa po tekućem računu tužitelja, podatke o prosječnoj mjesečnoj isplaćenoj neto plaći VKV radnika, podatke o isplaćenoj invalidskoj mirovini i dodatku na mirovinu, prijavu ozljede na radu, vansudsku nagodbu sklopljenu 15. travnja 2014. između stranaka, proveo je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković, dopunsko vještačenje po istoj vještakinji i saslušanje iste.

Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

Predmet spora je zahtjev tužitelja kao radnika I tuženika protiv I tuženika kao poslodavca i II tuženika kao osiguratelja poslodavca za naknadom neimovinske štete i to izgubljene zarade koju bi tužitelj ostvario kao razlike između plaće koju bi tužitelj primao da je ostao raditi kod I tuženika i invalidske mirovine koju je primao za razdoblje od prosinca 2006. otkada je tužitelj u invalidskoj mirovini do travnja 2017. kada je napunio 65 godina života i stupio u starosnu mirovinu.

U ovom stadiju postupka među strankama nije sporno da je tužitelj radio kod I tuženika i da je dana 15. veljače 2005. doživio ozljedu na radu u kojoj je zadobio teške tjelesne ozljede te da je doprinos tužitelja u štetnom događaju 20 %. Nije sporno da je tužitelj od 15. studenog 2006. preveden u invalidsku mirovinu i to 50 % zbog ozljede na radu i 50 % zbog bolesti. Sporna je odgovornost I i II tuženika kao i pitanje zastare. Sporno je da li se tužitelju naknada štete umanjuje za ugovorenu franšizu od 4.000,00 kn. Sporno je ima li tužitelj pravo na izgubljenu zaradu u cijelosti ili razmjerno postotku od 50 % sa kojim je preveden u invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu.

S obzirom na vrijeme nastanka štetnog događaja u ovom postupku primjenjuje se Zakon o radu ("Narodne novine" br. 38/95, 54/95, 65/95, 17/01, 82/01, 114/03, 142/03, 30/04, 137/04-pročišćeni tekst, dalje: ZR). Na temelju odredbe čl. 109. st. 1. ZR-a poslodavac je dužan naknaditi štetu koju radnik pretrpi na radu i u svezi s radom. Budući da nije sporno da je šteta nastala na radu, I tuženik kao poslodavac odgovara po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznog prava (čl. 15. Zakona o zaštiti na radu ("Narodne novine" br. 59/96, 94/96, 114/03, 86/08, dalje: ZZR)). Nije sporno da II tuženik ima sa I tuženikom sklopljenu policu osiguranja od opće odgovornosti prema djelatnicima, stoga je isti odgovoran sukladno odredbi čl. 964. i čl. 965. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, dalje: ZOO).

Odredbom čl. 1095. st. 1. ZOO-a propisano je da tko drugome nanese povredu ili mu naruši zdravlje dužan je naknaditi mu troškove liječenja i druge potrebne troškove s tim u vezi, a i zaradu izgubljenu zbog nesposobnosti za rad za vrijeme liječenja.

Odredba čl. 93. st. 1. ZR-a propisuje da za razdoblja u kojima ne radi zbog opravdanih razloga određenih zakonom, drugim propisom ili kolektivnim ugovorom, radnik ima pravo na naknadu plaće.

Utvrđujući eventualnu odgovornost tužitelja za nastanak štetnog događaja, valja, prije svega, istaknuti da je obveza poslodavca da proces rada pripremi i provodi na način da se osigura djelotvorna zaštita radnika, kao i da osposobi radnika za rad na siguran način, ali je jednako tako obveza radnika da obavlja poslove dužnom pozornošću (čl. 77. ZZR-a).

Stavkom 2. istog članka propisano je, između ostalog, da se smatra da radnik radi dužnom pažnjom ako posao obavlja u skladu s pravilima zaštite na radu, pravilima struke te pisanim uputama poslodavca.

Nije sporno da je prije ovog postupka među strankama vođen postupak pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod brojem Pn-1660/07 i to između tužitelja i II tuženika radi naknade neimovinske štete i imovinske štete - tuđe pomoći i njege te je u istome donesena pravomoćna presuda broj Pn-1660/07 od 8. ožujka 2012. u kojoj je utvrđen doprinos tužitelja u štetnom događaju od 20 %.

Na okolnost utvrđenja odgovornosti I i II tuženika proveden je dokaz uvidom u spis Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Pn-1660/07 i dokaze provedene u istom. Iz prijave o ozljedi na radu, iskaza tužitelja i vještačenja zaštite na radu vještaka Jozе Valentića utvrđeno je da je do štetnog događaja došlo na način da je tužitelj kao armirač obavljao radnju vezivanja armature sa koluta paljene žice koji mu je stajao iza leđa i koju je "cukao" da bi je oslobodio jer je zapela za dio složene armature, te se zbog naglog trzaja rukom prilikom "cukanja" paljene žice poskliznuo i pao na leđa na betonsku podlogu koja je bila mokra i zadobio ozljede desnog ramena. Provedenim vještačenjem zaštite na radu utvrđeno je da tužitelj nije smio nacukavati žicu i prisilno istu povlačiti nego je to trebalo raditi na način da se kolut rotira po ventilu ili na drugi način.

I prema mišljenju ovog suda, tužitelj nije upotrijebio dovoljnu pažnju koja bi se očekivala od osposobljenog radnika za te poslove s dugogodišnjim radnim iskustvom jer žicu kojom je rukovao nije pokušao osloboditi na drugi siguran način, već je istu potezao ("cukao") uslijed čega je došlo do pada. S obzirom na navedeno, zaključak je suda da je tužitelj suodgovoran nastanku štetnog događaja, te tu suodgovornost sukladno odredbi čl. 1092. ZOO-a sud ocjenjuje u omjeru od 20%, dok je u ostalih 80% suodgovornost I i II tuženika koja je objektivna.

Na okolnost utvrđenja uzročno posljedične veze između ozljede na radu i invalidske mirovine provedeno je vještačenje po vještaku medicine rada dr. Bojani Knežević iz čijeg nalaza i mišljenja proizlazi da postoji uzročno posljedična veza između ozljede na radu zadobivene 15. veljače 2005. i odlaska u invalidsku mirovinu. Vještakinja je suglasna s mišljenjem HZMO da je glavna bolest koja je dovela do umirovljenja posljedica ozljede, uz pridruženu bolest kralježnice i to u omjeru 50 % ozljeda na radu i 50 % bolest.

Na nalaz i mišljenje vještaka medicine rada tužitelj nije imao primjedbe, a II tuženik je istome prigovorio navodeći da nema nijednog nalaza medicinske dokumentacije koji govori o tegobama sa vratnom kralježnicom. Povodom prigovora II tuženika na nalaz vještaka medicine rada vještakinja se pisano očitovala kada je navela da njezin zadatak nije ni bio vještačiti kako je došlo do puknuća tetive musculus suspinatus već da je HZZO priznao tu ozljedu kao ozljedu na radu a njezin zadatak je bio utvrditi postoji li uzročno posljedična veza između ozljede na radu i umirovljenja na što je odgovorila potvrdno. Vještakinja dr. Knežević je saslušana i tom prilikom je iskazala da je kod izrade nalaza i mišljenja imala na uvid cijeli spis HZMO-a te zdravstveni karton tužitelja, navela je da ruptura koja se tužitelju dogodila je dovela do trajnog oštećenja zdravlja i radne sposobnosti i uzročno posljedično je povezana sa umirovljenjem tužitelja.

Nakon saslušanja vještakinje dr. Knežević I tuženik je predložio provesti medicinsko vještačenje po vještacima ortopedu i sudskoj medicini a II tuženik novo vještačenje po vještaku medicine rada. Nalaz i mišljenje vještakinje dr. Knežević, pisano očitovanje iste te usmeno obrazloženje vještakinje koja je vještačila u ovom postupku sud je u cijelosti cijenio vjerodostojnim jer je dan stručno, razumljivo i objektivno, a kako ovaj sud u nalazu i mišljenju vještaka i usmenom obrazloženju ne nalazi nikakvih nelogičnosti i proturječnosti, to je stava da bi provođenje novog medicinskog vještačenja u konkretnoj

situaciji pridonijelo jedino odugovlačenju i povećanju troškova postupka radi čega je taj dokazni prijedlog tuženih i odbio.

Slijedom iznesenog, s obzirom da su I i II tuženici utvrđeni odgovornima za štetu koju je tužitelj pretrpio u utuženom štetnom događaju i to u omjeru od 80 %, isti su dužni tužitelju nadoknaditi štetu koju tužitelj trpi uslijed činjenice da je preveden u invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu i to za period od invalidskog umirovljenja pa do odlaska u starosnu mirovinu. Naime, da nije bilo štetnog događaja, tužitelj bi u utuženom razdoblju radio i primao bi plaću pa ne bi trpio štetu.

Uvidom u policu osiguranja od odgovornosti broj 007624024216 i privitak istoj (list 187-188) razvidno je da je ista zaključena između I tuženika kao osiguranika i II tuženika kao ugovaratelja osiguranja, radi se o polici za javnu odgovornost prema trećima i odgovornost prema djelatnicima, ugovoren je limit po štetnom događaju od 200.000,00 kn te je ugovorena franšiza od 4.000,00 kn. Iz kartice šteta po navedenoj polici (list 189) proizlazi da je po navedenom štetnom događaju likvidirano 101.061,98 kn koju činjenicu tužitelj nije osporavao.

Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Petre Blašković proizlazi da, pod pretpostavkom da je tužitelj tijekom razdoblja od prosinca 2006. do lipnja 2018. radio kod I tuženika te da je I tuženik isplaćivao neto plaću, za radno mjesto usporedivo s radnim mjestom na kojem je tužitelj bio raspoređen, u visini prosječne mjesečne isplaćene neto plaće za VKV radnike prema podacima Državnog zavoda za statistiku, tužitelj je u navedenom razdoblju po osnovi invalidske mirovine primio 455.693,54 kn manje u odnosu na moguću plaću.

Na nalaz i mišljenje financijskog vještaka tužitelj je istaknuo primjedbe vezano uz greške u obračunu, a II tuženik je istome prigovorio navodeći da nije razvidno iz kojeg razloga je vještak uzeo podatak za VKV radnika budući da iz obrasca 2IN proizlazi da je tužitelj KV radnik. Također smatra da izgublenu zaradu valja umanjiti za 50 % prema kvalifikaciji umirovljenja tužitelja obzirom je isti preveden u invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu u omjeru od 50 %, a u omjeru od 50 % zbog bolesti.

Povodom prigovora II tuženika na nalaz i mišljenje financijskog vještaka tužitelj je dostavio prijavu ozljede na radu u kojoj je navedena stručna sprema tužitelja VKV radnik, karton osposobljenosti za rad na siguran način iz kojeg također proizlazi da je isti VKV radnik, a navedena činjenica razvidna je i u nalazu i mišljenju vještaka zaštite na radu Jozе Valentića iz spisa Pn-1660/07.

Vještakinja Blašković je saslušana te tom prilikom navela da je ispravan obračun izgubljene zarade do travnja 2017. kada je tužitelj otišao u starosnu mirovinu 428.082,09 kn. Što se tiče stručne spreme tužitelja navela je da se radi o pravnom pitanju, dok je obračun vršen na temelju podataka Državnog zavoda za statistiku za VKV radnika.

Financijska vještakinja Petra Blašković je u ispravku dopunskog vještačenja sačinila obračun potraživanja izgubljene zarade za VKV radnike uzevši u obzir da odgovornost tužitelja za štetni događaj iznosi 20 % prema čemu bi tužitelj, u razdoblju od prosinca 2006. do travnja 2017. kada je navršio 65 godina života, po osnovi invalidske mirovine primio manje 348.496,29 kn u odnosu na moguću plaću. Vještakinja je sačinila po prijedlogu II tuženika i obračun izgubljene zarade pod pretpostavkom da se navedeni iznos umanjuje za daljnjih 50 % po osnovi umirovljenja zbog ozljede na radu prema čemu bi tužitelj u razdoblju od prosinca 2006. do travnja 2017. kada je navršio 65 godina života po osnovi invalidske mirovine primio manje 174.248,45 kn u odnosu na moguću plaću.

U odnosu na prigovore II tuženika glede stručne spreme tužitelja, sud je utvrdio, a sukladno pravilima o teretu dokazivanja, da je tužitelj imao kvalifikaciju VKV radnika, što proizlazi iz prijave o ozljedi na radu, kartona osposobljenosti za rad na siguran način i nalaza i mišljenja vještaka zaštite na radu Jozе Valentića iz spisa Pn-1660/07. Stoga se

prigovori II tuženika smatraju neosnovanima, obzirom je tu činjenicu tužitelj dokazao sa tri dokaza, dok II tuženik nije iznio druge prijedloge na okolnost utvrđenja navedene činjenice.

Nakon što je vještakinja Blašković dostavila ispravljeni dopunski nalaz i mišljenje stranke nisu imale daljnjih primjedaba na njezino vještačenje te je sud u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje Blašković, njezino usmeno očitovanje te ispravljeni dopunski nalaz i mišljenje, kao stručan i vjerodostojan.

Uvidom u rješenje HZMO od 5. prosinca 2006. (list 9) utvrđeno je da je kod tužitelja nastala profesionalna nesposobnost za rad i to zbog ozljede na radu 50 % i bolesti 50 % te mu je od 15. studenog 2006. priznato pravo na invalidsku mirovinu. Iz obrazloženja rješenja proizlazi da je tužitelju radna sposobnost smanjena za više od polovice prema tjelesno i psihički zdravom osiguraniku iste ili slične naobrazbe i sposobnosti uz isključenja poslova za koju je potrebna uredna gibljivost desnog ramena.

Prema stavu ovog suda, da nije bilo ozljede na radu, tužitelj ne bi završio u invalidskoj mirovini. Sama okolnost što je razlog umirovljenja i bolest od koje je prije bolovao ne predstavlja razlog za umanjenje obveze tuženih za isplatu naknade štete po osnovi izgubljene zarade. Ovo stoga što je umirovljenje tužitelja prouzročeno upravo ozljedom na radu, a ne bolešću, što je razvidno iz rješenja HZMO-a. Naime, tužitelju je isključeno obavljanje poslova za koje je potrebna uredna gibljivost desnog ramena, a nije sporno da je u štetnom događaju ozlijedio upravo rame. Stoga je po stavu suda obveza I i II tuženih da tužitelju nadoknade štetu po osnovi izgubljene zarade sa umanjnjem od 20 % sukladno doprinosu samog tužitelja u štetnom događaju.

Uvidom u podatke o ukupno isplaćenoj invalidskoj mirovini od HZMO-a (list 140) utvrđeno je da je tužitelju prva isplata invalidske mirovine bila za period od 29.12.2006. - 31.12.2006. u iznosu od 56,23 kn. Isto proizlazi i iz vještačkog nalaza financijskog vještaka Petre Blašković.

Početak tijeka zastarnog roka prema sudskoj praksi računa se od pravomoćnosti rješenja HZMO-a kojim je tužitelju priznato pravo na invalidsku mirovinu. Budući da u spisu nema podataka kada je rješenje HZMO-a od 5. prosinca 2006, postalo pravomoćno, a tužitelju je prva invalidska mirovina isplaćena u siječnju 2007. (za prosinac 2006.), uzima se da je tužitelju tada počeo teći zastarni rok obzirom je primitkom prve invalidske mirovine dobio saznanja o opsegu štete. Imajući na umu da je najstarija tužiteljeva tražbina dospjela 16. siječnja 2007., a tužba je podnesena 13. lipnja 2011., to nije protekao petogodišnji rok zastare da bi se radilo o zastari samog prava (čl. 227. st. 1. ZOO-a).

Međutim, prema odredbi čl. 226. st. 1. ZOO-a u zastari su sva potraživanja dospjela do siječnja 2010. Ovo stoga jer je potraživanje naknade štete s osnova izgubljene zarade povremeno potraživanje, a prema čl. 226. st. 1. ZOO-a, zastarni rok za takva potraživanja iznosi 3 godine. Naime, prema navedenom članku tražbine povremenih davanja koja dopijevaju godišnje ili u kraćim razdobljima, pa bilo da se radi o sporednim povremenim tražbinama, kao što je tražbina kamata, bilo da se radi o takvim povremenim tražbinama u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je tražbina uzdržavanja, zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Isti zastarni rok od 3 godine propisan je i važećim ZR-om.

Valja istaknuti da, imajući na umu da se štetni događaj dogodio 15. veljače 2005., ne može doći do primjene zastarnog roka od 5 godina na potraživanja iz radnog odnosa koji je propisan čl. 139. Zakona o radu ("Narodne novine" br. 93/14, dalje: ZR/14). Osim toga, odredba čl. 232. st. 2. ZR/14 izričito propisuje da se neće primjenjivati odredbe o zastari na potraživanja iz radnog odnosa kojima je rok zastare od 3 godine nedvojbeno istekao prije stupanja na snagu tog Zakona.

Medu strankama u ovoj pravnoj stvari nije sporno da je ugovorena franšiza u iznosu od 4.000,00 kn. Isto proizlazi iz privitka polici od odgovornosti broj 007624024216. Franšiza je sudjelovanje osiguranika u šteti u određenom iznosu, te se za ugovoreni iznos franšize umanjuje svota za isplatu, slijedom navedenog, iznos koji tužitelju pripada za izgublenu zaradu zbog predmetnog štetnog događaja, ozljede na radu, valja umanjiti za iznos franšize od 4.000,00 kn. Promašena je tužiteljeva tvrdnja da bi se iznos franšize trebao odbiti poslodavcu, a ne radniku. Ovo stoga jer radnik u ovom sporu (tužitelj) svoje potraživanje prema II tuženiku temelji upravo na navedenoj polici osiguranja, pa je time dužan prihvatiti i ograničenja koja su ugovorena, konkretno i franšizu.

Budući da je tužitelj pravilno specificirao tužbeni zahtjev koji je uskladio sa izračunom iz financijskog vještva pri čemu je pravilno umanjio izgublenu zaradu za tužiteljev doprinos u šteti od 20 %, to je valjalo istome za period od siječnja 2010. (dospijeće veljača 2010.) do listopada 2010. dosuditi iznos od 26.450,70 kn, a kada se od tog iznosa oduzme iznos od 4.000,00 kn na ime ugovorene franšize, dobije se iznos izgubljene zarade od 22.450,70 kn koji je naloženo I i II tuženiku solidarno platiti tužitelju.

Slijedom navedenog, nije osnovan prigovor limita koji je istaknuo II tuženik imajući na umu da je naprijed navedeni iznos od 22.450,70 kn koji je dosuđen tužitelju, a koji solidarno snose I i II tuženik, znatno manji od iznosa koji je po polici preostao, a to je iznos od 98.938,02 kn.

Što se tiče perioda od studenog 2010. do travnja 2017. kada je tužitelj nesporno sa navršenih 65 godina preveden u starosnu mirovinu, tužbeni zahtjev je u cijelosti osnovan jer je isti usklađen u cijelosti sa iznosima iz financijskog vještva, točnije, ispravljenog dopunskog nalaza i mišljenja u kojem je iskazana varijanta potraživanja sa umanjnjem od 20 % po osnovi doprinosa tužitelja. Slijedom toga, tužitelju je za navedeni period dosuđen na ime izgubljene zarade ukupan iznos od 220.543,23 kn, koji iznos je naloženo I tuženiku isplatiti tužitelju.

Sukladno svemu navedenom, tužbeni zahtjev je prihvaćen za ukupan iznos od 242.993,93 kn, a odbijen za iznos od 105.502,36 kn sa pripadajućim zateznim kamatama.

Tužitelju je na svaki pojedini mjesečni iznos izgubljene zarade dosuđena zakonska zatezna kamata tekuća od 16. u mjesecu za prethodni mjesec, sukladno članku 90. st. 4. ZR-a. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. ZOO-a.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. i čl. 155. ZPP-a. Tužitelju, koji je u odnosu na konačni tužbeni zahtjev uspio u postupku u omjeru od 70%, oduzet je trošak I i II tuženih koji su u postupku uspjeli u omjeru od 30% čime tužitelj ostvaruje pravo na trošak u omjeru od 40% za svaku radnju. Sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) tužitelju su priznati troškovi za:

- sastav tužbe od 2.000,00 kn (Tbr.7/1),
- sastav podneska od 25.8.2011. od 2.000,00 kn (Tbr.8/1),
- zastupanje na ročištu 5.4.2012. od 1.000,00 kn (Tbr.9/2),
- sastav podneska od 8.5.2014. od 500,00 kn (Tbr.8/3),
- zastupanje na ročištu 2.11.2015. od 2.000,00 kn (Tbr.9/1),
- sastav podneska od 29.11.2016. od 500,00 kn (Tbr.8/3),
- zastupanje na ročištu 24.1.2018. od 2.000,00 kn (Tbr.9/1),
- sastav podneska od 16.5.2018. od 500,00 kn (Tbr.8/3),
- sastav podneska od 21.6.2018. od 500,00 kn (Tbr.8/3),
- sastav podneska od 24.8.2018. od 500,00 kn (Tbr.8/3),
- zastupanje na ročištu 12.11.2018. od 2.000,00 kn (Tbr.9/1),
- sastav podneska od 11.11.2019. od 2.000,00 kn (Tbr.8/1),
- zastupanje na ročištu 19.2.2020. od 2.000,00 kn (Tbr.9/1),

- sastav podneska od 12.8.2020. od 500,00 kn (Tbr.8/3),
- zastupanje na ročištu 7.12.2020. od 500,00 kn (Tbr.9/5),
- zastupanje na ročištu 20.1.2021. od 2.000,00 kn (Tbr.9/1),

što ukupno iznosi 20.500,00 kn na koji iznos ostvaruje pravo na PDV od 25% (5.125,00 kn) te troškove vještačenja u ukupnom iznosu od 3.250,00 kn kao i trošak sudske dostave od 116,50 kn stoga sveukupno trošak tužitelja iznosi 28.991,50 kn.

Na dosuđeni parnični trošak tužitelju je dosuđena zatezna kamata tekuća od presuđenja do isplate sukladno odredbi članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17) u visini određenoj člankom 29. stavak 2. ZOO-a.

Budući da je u odnosu na I i II tuženika tužitelju solidarno dosuđeno 22.450,70 kn, a u odnosu na I tuženika 220.543,25 kn, proizlazi da na I i II tuženika solidarno otpada 10% troška, dok u odnosu na I tuženika otpada ostalih 90 % troška. Stoga je razmjerno tim omjerima, naloženo solidarno I i II tuženiku platiti tužitelju na ime parničnog troška iznos od 2.899,15 kn, a preostalih 26.092,35 kn parničnog troška naloženo je platiti I tuženiku.

Tužitelju nisu priznati troškovi za sastav podnesaka od 27.2.2015. i 17.6.2015. (požuruje postupanje suda), podnesaka od 6.2.2018., 30.8.2018., 16.11.2018. i 2.1.2020. (dostavlja dokaz o plaćenom predujmu što sud utvrđuje uvidom u e-spis), podneska od 30.5.2018. (dostavlja ispis prometa po računu što je bio dužan dostaviti uz tužbu), podneska od 20.2.2020. (navode mogao iznijeti na ročištu 19.2.2020.), podnesaka od 16.6.2020. i 24.8.2020. (ponavlja navode), podneska od 6.10.2020. (nema u spisu), zastupanja na ročištu za objavu presude (nije dužan doći jer se presuda objavljuje neovisno o tome da li su stranke prisutne, a stranke mogu preuzeti presudu putem e-oglasne ploče suda ili u sudskoj pisarnici).

Na temelju odredbe čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18) tužitelj je oslobođen obveze plaćanja sudskih pristojbi u ovoj pravnoj stvari.

U Zagrebu, 3. ožujka 2021.

Sutkinja:
Petra Hertelendi Lovrić

Dokument je elektronički potpisan:
PETRA HERTELENDI
LOVRIĆ

Vrijeme potpisivanja:
03-03-2021
11:52:49

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=1130D48523034373535333732393739
L=ZAGREB
S=HERTELENDI LOVRIĆ
G=PETRA
CN=PETRA HERTELENDI LOVRIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 8 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi pisano u 4 primjeraka putem ovog suda za nadležni županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. I tuženiku
3. II tuženiku

Broj zapisa: **eb2f8-0c9f6**

Kontrolni broj: **0a87a-8cb62-163af**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=PETRA HERTELENDI LOVRIĆ, L=ZAGREB, O=OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

